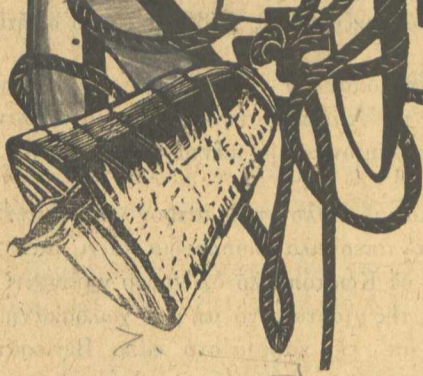

ΚΑΜΠΑΝΑ

Ἐφημερίς
 ποῦ διαβάζεις κι' ἀπορεῖς
 θὰ βγαίνει πάντα τὸ πρωὶ ἐκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ ἌΡΒΑΣ θαν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν	Ἔτος ἐννιακῶσια τριάκοντα καὶ χίλια κι' ἄρθρα λαυρα πύρινα γράφουν τὰ κοντύλια	Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιά δραχμὴ.
Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρο κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ Ἐπιστολὰς καὶ συνδρομὰς προσωπικῶς μόνον σ' ἐμᾶς		
Ἐννατὸν φύλλον κι' εἴκοστὸν καὶ πάλιν δρασίς φοιτητῶν		Δωδεκάτῃ Γεννάριῳ μηνὸς Νὰ καὶ φθάνει δεινὸς Κεραυνός!

Νέος χρόνος ἰ Ἄλλοι πάνε εἰς τὴ Χάγη πομπωδῶς!
 κι' ἐδῶ πέρα, πῶς θρωμᾶνε! ὅλα πλέον φρικωδῶς!

Νέος χρόνος! Νέα χάλια χαιρετῶ καθημερινὰ
 Νέος χρόνος! Καταφθάνουν ἐκ τῆς ξένης τὰ λιανὰ
 Νέος χρόνος! Κι' ἐπιπίπτουν τόσο ἄνθρωποι δεινὰ,
 κι' ἄλλοι ὅσοι στῆς Τραπεζῆς, τοῦ ἀγρότου τὰ ψαχνὰ!
 Νέος χρόνος καὶ τὰ σπᾶνε ἐξ ἀρχῆς οἱ Φοιτηταί
 Νέος χρόνος κι' ὅλα πάνε, ἄχ! Βαβαί! ἰαταταί!

Νέος χρόνος! εἰς τὴν Χάγη ἀναμένομ' εὐγενῶς
 τὰ ψυχία τῆς τραπέζης τῶν Μεγάλων ἀτενῶς!
 Βορέ! φωνάχτε! Ἑλληνάδες! Τί κυτᾶτε κεχηνῶς;
 Ὑποκλίσεις! ὑποσχέσεις! σᾶς φορτώνουν ἀφειδῶς;
 Βορὲ φωνάχτε γιὰ νὰ πάρτε! τί, στεκῶστε βλακωδῶς!
 γιὰ πετάξετε τὴ μάσκα καὶ μιλήστε ἀναιδῶς:

«Θέλουμε κι' ἐμεῖς! Πεινᾶμε!» Βορὲ γκαρῶχτε φρικωδῶς
 Κύριοι Μεγάλοι! Σῶνε! Βγῆκ' ὁ..πίσωσ μας γυμνός
 Θέλουμε κι' ἐμεῖς νὰ φάμε! Τί προσμένει' εὐγενῶς;
 ἢ θαρρεῖτε νὰ σᾶς ποῦνε: ἐλάτε πάρτετε μωρὲς
 ἢ τὸν Αὐγούστο τὰ θέλ'τε; ποῦν ἢ μυῖγαισ πελοπαχειαῖς;

Τὶ εὐγένειαν μοῦ θέλ'τε, νὰ σᾶς λένε εὐγενεῖς;
 νὰ μὴν ὑπάρχη ἓνας, ποῦ νὰ μᾶς πονῆ, κανεῖς!
 Δὲν βαρυνέσαι! τὴνΚαμπάνα τοῦ κουφοῦ κι' ἄν καμπανᾶς
 Βρόντα τήνε ὅσο θέλεις! Στὸν ἀέρα κοπανᾶς!

Νέος χρόνος; νέα χάλια χαιρετῶ καθημερ'νὰ
 κι' ὁ Κονδύλης ἀρμενίζε Γαλλιόθεν, ποῦ γυρνᾶ
 στὴν Καβάλλα καὶ στὴ Δράμα στέλλει γράμμα καὶ ξερνᾶ
 κι' ὁ Λευθέρης ξεῖ τὴ κούτρα, γιὰτὶ τᾶβρηκε στενὰ

κι' όσο γράφει ο Κονδύλης πάντα γράφει περὶ ξυνά
 κι' ἔτσι βγαίνουνε οἱ μῦθοι ὄσους λέν' ἀληθινά
 τὰ στερνὰ τιμᾶν τὰ πρῶτα καὶ τὰ πρῶτα τὰ στερνά!
 Ἄμ! δὲν ἔφταιγε ὁ Θρόνος στῆς Ἑλλάδος τῆ φάλη!ἄ!
 Ἄλλ' ἐκεῖνοι, ποῦ ἐκάναν διαρκῶς τὴν κουτσουλιά!

**Καθ' ἓνα Γιάννη χωριστὰ
 χειροκροτῶ πολὺ ζεστά.**

Τὸν Γιάννη τὸν Χρυσόπουλον, ποῦν' ἔγκριτός μας φίλος
 καὶ δικηγόρος γεραρός, συγκαίρομαι ποικίλως

Εὐχομαι εἰς τὸν Τσάκαλον μακρὰν ζῶην κι' υἱεῖαν
 χαιρόμενος τὰ τέκνα του καὶ τὴν καλὴν συμβίαν.

Στὸν Γιάννη Παπανδρόπουλον στέλλω εὐχὰς καὶ δῶρα
 καὶ νᾶν' ὁ **Νεολόγος** του κορυφῶμα, ὡς τώρα.

Κι' εἰς τὸν Γιάννη τὸ Δογάνη βγάζω ὡς κάτω τὸ καπέλλο
 καὶ ἀρνίον εἰς **σουβλίον** μετὰ οἴνου τ' ἀποστέλλω.

Στὸν Γιάννη τὸν Γιαννόπουλο ὁδὸς Καραϊσκάκη
 πολλὰ λουλούδια τῶστεῖλα σ' ὀλόχρυσο κοφάκι
 π' ὡς δικηγόρον ἐκτιμῶ πολὺ, τὸν κύρ Γιαννάκη.

Στὸν Κόλλιαν τὸν διευθυντὴν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον
 φάκελλον πλήρη ἀπέστειλα εὐχῶν μου τῶν μυρίων.

Εἰς τὸν Καμπίτην ἔστειλα στὴν Τράπεζα κοφίνια
 με' ἄσπρα ῥόδα καὶ μ' εὐχὰς, μαντζέτα ντσαντσαμίνια.

Εὐχομαι στὸν Σουβαλιώτην δικηγόρον ἐκλεκτὸν
 πάντα δάφνας στὴ δουλειά του, ὅπως εἶχε στὸν Στρατόν.
 καὶ νὰ σπεύσῃ λιγούλακι στὸν παρόντα ἐνιαυτόν.

Στὸν Σκαλιτᾶν τὸν δικηγόρον τὰς εὐχὰς μας στ' ὄνομά του
 καὶ τῆς δάφνης τὸ κλωνάρι νὰ κερδίσῃ στὴ δουλειά του.

Εἰς δὲ τὸν Γιάννην Μπομποτιὴν ἀπέστειλα σουβλάκια
 χωρὶς τὰ τρακαρίσματα, ποῦ κάνουν τὰ ψαθάκια.

Εὐχομ' εἰς τὸν Ἡλιάσκον εἰς Ἀθήνας εὐτυχίαν
 καὶ τ' ἀπέστειλα γαλόπ'λα νὰ γιορτάσῃ μ' εὐωχίαν.

Στὸν Γιάννην Γαλανόπουλον ἀπέστειλα σπυροῦνια
 ποῦ καβαλλάρης ἔξοχος τυγχάνει ἀπὸ τὴν κούνια.

Τῆς Βενετιᾶς μιὰ γόνδολαν στὸ Γιάννη Ἀλμπανόπουλον
 πολῦτιμον καμέλιαν στὸν Γιάννη τὸν Ραντόπουλον.
 Μιὰ γάστρα με' γαρδένιαν στὸν Παπ'κωσταντινόπουλον
 ῥόδα στῆς κόρης τὴν ποδιά στὸν Γιάννην τὸν Σπυρόπουλον
 μὰ καὶ μ' εὐγνώμονη χαρὰ δυὸ μύθρες καὶ κοτόπουλον.
 γιατί τυγχάνει ἀληθῶς σπουδαῖος ταξινόμος
 κι' ἢ πόστ' ἄς τότε χαιρέται, τὸ Κράτος καὶ ὁ Νόμος.

Στὸν Γιάννην Τούλαν εὐχομαι ταρατσας καὶ μπαλκόνια
 Στὸ Διακίδην θάλασσας, δρόμους, βουνὰ καὶ . . . χιόνια.

Στὸν Γιάννην τὸν Ρηγόπουλον ἀντὶ τοῦ ποδηλάτου
 νὰ πάρῃ αὐτοκίνητον πρὶν εὐρὴ τὸν μελεᾶ του
 Στὸν Ξάνθον νάσαι τυχερός ὡς τώρα, στὴ δουλειά του
 νὰ ἰδῷ τὸν Γιάννη Μυλωνᾶ με' τὰ ποδήλατά του
 νὰ κάμῃ μεγαλεῖτερο καὶ τὸ κατάστημά του.

Στὸν Γιάννη Παναγόπουλον τὸν συμβολαιογράφον
 ἀπέστειλα χρυσοδέτον, νὰ γράφῃ στυλογράφον.

Ἀπέστειλα στὴν **Κέροκυρα** στὸ Γιάννη Καλυβίτη
 λουλούδια μ' αὐτοκίνητα νὰ λάβῃ μεσ' τὸ σπῆτι.

Καὶ τοῦ Ἀναστασόπουλου τοῦ εἶχομαι τοῦ Γιάννη
 ποῦ τώρα ἀπ' τὴ Ἀμερῖκα στὴν Πάτρα καταφθάνει
 ἐδῶ καὶ τὴν διαμονὴν γιὰ πάντα νὰ τὴν κάμῃ.

Εἰς τὸν Χαραλαμπόπουλον τὸν ἱατρὸν μας Γιάννη
 ποδαρηδὸν τ' ἀπέστειλα λουλούδια μάνι, μάνι
 Στὸν Γιάννη δὲ Κωστόπουλο ὀλόχρυσο γιορτανί
 νὰ τὸ φορᾷ τῆς γιορταῖς νὰ μὴ μοῦ χολοσκάνῃ.
 Εὐχὴν τρανήν ἀπ' τὴν καρδιά στὸ φίλο Βενιεράτο
 νὰ μοῦ ἐτοιμάσῃ γρήγορα τὸ δόλλιο μου τὸ φράκο.

Στὸν Ρωμαῖδην εὐχομαι νὰ μὴ μοῦ χολοσκάνῃ
 κι' ἄς φτιάσῃ, ὅποτεδήποτε, τὸ δόλλιο μας λιμάνι.
 Καὶ εἰς τὸν Γιάννην τὸν Σαρλὴν καθηγητὴν τὰ μάλλα
 γιὰ πολλοὺς λόγους μετ' εὐχῶν τ' ἀπέστειλα καὶ γάλα.

Στὸν Γιάννη τὸν Μπακόπουλον ποῦ ἐν **Πελοπίῳ** μένει
 πίσω στὴν Πάτρα γρήγορα νάρθῃ νὰ διαμῆνῃ.

Στὸ Γιάννη Μουστακόπουλον στέλλω μ' εὐχὰς τὰ γιούλια
 κι' εἰς τὸν Σαρλὴν τὸν ἱατρὸν κοφίνια τὰ ζουμπούλια
 Εἰς τὸν Γιάννην τὸν Κασβίτην ἀποστέλλω στὴ σειρὰ
 χίλιας εὐχαῖς γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ τὴ νοικοκυρά του.
 Κι' εἰς τὸν Γιάννην Μυλωνᾶν τὸν κουρέαν τῆς Σεβίλλης
 κι' ὦραῖο διαμέρισμα νὰ βάλῃ γιὰ τὰς θήλειες.
 Στὸν Γιάννην τὸν Ζωγόπουλον, τὸν πρῶτον σύμβουλό μας
 νὰ εἶναι πάντα εὐτυχὴς καὶ γιὰ καλὸ δικό μας

Στὸν Γρηῖλαν δίδω τὴν εὐχὴν τὰ χρόνια νὰ χιλιάσῃ
 κι' ὡς εὐτυχὴς ὁ γάμος του, κι' ὄβιος νὰ περάσῃ.
 Καὶ στὸν Σιάνο ἔστειλα πολλὰ καλὰ κορίτσια
 γιὰ νάρθῃ στὰ **Ὀλύμπια** ἀφίτων τὰ καπρίτσια

Εἰς τὸν Λουκέρην εὐχομαι καθὼς εἶν' ἡ καρδιά του
 ἔτσι ναυρῆ καλόγνωμη καὶ τὴ νοικοκυρά του.
 Στὸν Γαλάνην χρυσοχόον, ὅτι ἐλπίζει, πειὰ γὰ γίνῃ
 κι' ὁ θεὸς ὅ,τι ζητάει τὸ ταχύτερ' ἄς τοῦ δίνη!
 Εἰς τοῦ Ἄννινου τὸν Γιάννην στέλλω πλοῖα καὶ τορπίλα
 καὶ νὰ παύσῃ πειὰ νὰ κάμῃ τοῦ πατέρα του τὴ νίλα.

Τὸν Σταυρόπουλον τὸν Γιάννην ἐν **Αἰγίῳ** χαιρετίζω
 ἔξ ἐγκρίτων δικηγόρον καὶ μ' εὐχὰς μου τὸν στολίζω
 καὶ εἰς τὸν Παπαδόπουλον εἰς **Αἴγιον** ἐπίσης
 τὸν ἱατρὸν, στέλλω εὐχὰς με' τὰς φιλοφρονησεις

Στὸν Γιάννη Κανελλόπουλον νουνὸν Λυκειάρχῃ
 πρῶτον σπουδαῖον ἱκανόν ποῦ ἡ μοῖρα τῷχει λάχη
 πενήντα χρόνια Λύκειον γιὰ τὰ παιδιὰ νὰ ἔχῃ
 καὶ ὡς πατέρας καὶ τροφὸς μονάχος τὰ προσέχει
 εὐχομαι χίλια του καλὰ ὑμείαν κι' εὐτυχίαν
 νὰ τοῦ χαρίζῃ ὁ Θεὸς καὶ στὴν καλὴν κυρίαν.

Εἰς τὸν Γιάννην Καζατζάκην σπεύδω νὰ τὸν εὐχηθῶ
 τέτοια ἐποχὴ τοῦ χρόνου, παντρεμμένον νὰ τὸν δῶ.
 Καὶ στὸν Ἀραβαντινὸν μας τῆς ἐξέδρας Καλαβρύτων
 ποῦ προσμένει τὸ λιμάνι τῶν Ἑλλήνων, τῶν ἀπλήτων
 κι' αὐτὸ εὐχομαι νὰ ζῆσῃ, κι' αὐτὸν νὰ χουν καφφετζῆ των.

Χαιρετώ και τόν Γιαννίκον και τοῦ εὔχομαι συνάμα
 μέ τὰ λόγια τῆς καρδιάς μου, κ' ὄχι μόνον γιά ρεκλάμα.

Χαιρετίζω και τόν Γιάννην Τσιρογιάννην τόν γιατρόν
 και χαραῖς νά δοκιμάζη, πάντα τοῦτον τόν καιρόν,

Στόν Μπουσιώτην γυμνασιάρχην ὅτι νά τοῦ εἰπῶ τ' ἀξίζει
 κ' ἡ Καμπάνα τὰς εὐχάς της τ' ἀποστέλλει στό ταμίσι.

Στόν Μαρούδαν τόν Γιαννάκην ξενοδόχον πρώτης, φίνον
 τήν **Μητρόπολιν**, ποῦ ἔχει, ἐσέντζα στέλλω ἐντός κοφίνων

Στόν Πλαπλᾶν τόν Ἰωάννην μιά σπέντσας γιά μαστίχα
 ἀφοῦ κ' οὔτ' εἶχα. οὔτ' ἔχασα, κ' οὔτ' ἔχασα ὄτ' εἶχα.

**Και εἰς τόν καιρόν τῆς πείνας
 δῶρα στέλλω στάς Ἀθήνας**

Εἰς τόν Γιάννην τόν Χαντζᾶκον δικηγόρον εἰς **Ἀθήνας**
 τὰς θεομάς μου εὐχαριστίας, τὰς εὐχάς μάς τὰς πειῶ φίνας
 και λογιῶν, λογιῶν λουλούδια ἐν ἐν κοφίνω μετά χήνας.

Στόν Γιάννη Οἰκονομόπουλον ἀπέστειλα ζαρκάδι
 ποῦ στοῦ Λαμπίρη ἐπίασανε κάποιοι προχθές τὸ βράδυ.

Στόν Γιάννη το Βογάσαρη εἰς τὰς **Ἀθήνας** πάλι
 πολλές εὐχάς ἀπέστειλα κ' ἄς τοῦ γενοῦν χαλάλι

Ἐπίσης στόν Βλαβιανόν, πάντα γιά **Ἀθήνας** ὀμιλῶν
 ἀπέστειλα παχύτατον, γαλόπουλον καλόν.

Και εἰς τόν Κουρλιμπίνην μας ὄραϊον ἀνθογυάλι
 εἰς δέ τόν Φαρμακίδην μας τοῦ στέλλω ἕνα κιάλυ
 γιά νά κυτᾶ τήν Πάτρα του και νά ζηλεύη πάλι.

Ἀποστέλλω στόν **Περζία** στό γιατρό τὸ Μανιατάκη
 ἀπό γιούλια και ζουμπούλια ἀνθοστόλιστο κοφάκι.

Στήν **Χαλκίδα** δέ ἀκόμη εἰς τόν Γιάννη Ἀφεντάκη
 τοῦ ἀγρότου ἕνα ὄραϊον ποῦ τ' ἀρέσει ἀγαματάκι

Εἰς τόν Θεοφιλόπουλον ἐν **Πύργω** στέλλω πάλι
 Πολλὰς εὐχάς εἰλικρινεῖς δεμέναις στό τσουβάλι
 στόν Κόντον εἰς τήν **Κέρτεζη** Λαγόν εἰς τὸ τσουκάλι
 ἐπίσης στόν καθηγητήν ἐν **Ἀγρινίῳ** Σβώλην
 πολλές εὐχάς εἰλικρινεῖς μὰ και χωρίς ἀσβώλην

Στόν Κανδάγον ἐν **Ζακύνθῳ** ἐκ καρδιάς εὐχήν μία
 τὰ παιδία του νά χαιρή και προσέτι τήν κυρία.

Στόν Ροζάκη Εἰρηνοδίκη ποῦναι εἰς στήν **Ἀχαΐα**
 ὡς ταχὺ νά δοκιμάση τήν μεγάλην εὐτυχίαν
 και προαγωγὴν στόν κλάδον διὰ τοῦτον ἀνταξία

**Και στό Μεσολόγγι στέλλω
 τὰς εὐχάς εἰς τὸ πλατέλο**

Εἰς τόν Γιάννην τόν Κολόμπον χοιρομέριον και γίδα
 κ' εἰς τόν Γιάννην τόν Τσατσάνην δύο φρέσκα κουνουπίδια
 εἰς τόν Γιάννην Ἀντωνόπ'λον δύο, τρία, πέντε γίδια
 εἰς τόν Γιάννην Νικολόπ'λον μίαν σπλήναν ἀπ' τὰ ἴδια
 κ' εἰς τόν Ξηρογιαννόπουλον γι' αὐτόν παραγοιμίδιαν.

Εἰς τόν Γιάννην τόν Γαλάνην δικηγόρον **Γαβιλοῦ**
 τοῦ ἀπέστειλ' ἀνθογυάλι μέ λουλούδια πρό πολλοῦ.

Στόν Μῶκον ποῦναι ἔμπορος ἐν τῷ **Κεφζλοβρούσῳ**
 νά γίνη ψάλτης τ' εὔχομαι νά τοῦ κρατῶ τὸ ἴσο.

και στό **Καινοῦργιον** εὔχομαι στόν Σελημιᾶν τὸ Γιάννη
 και στέλλω τοῦ δλάνθινο, κ' δλόδροσο στεφάνι.

Κι' εἰς τόν Λιανόν καθηγητήν ἐν τῷ **Κεφζλοβρούσῳ**
 τὰ ῥόδα τοῦ ἀπέστειλα ἐν κόφρα ὀλοχρούσῳ

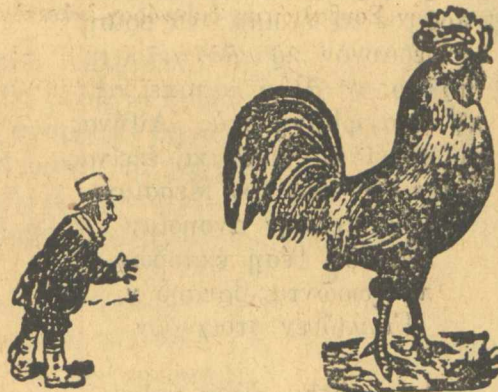
ἐπίσης εἰς τόν ἱατρόν και φίλον Νικολίτσαν,
 στόν ἄλλον δέ, πολιτευτήν και φίλιτατον μιά βίτσαν.

Στέλλω στόν Καραθανάση ποῦναι στ' **Ἀργυρὸ πηγάδι**
 δύο ῥόδα νά τὰ λάβη ἕως αὔριον τὸ βράδυ.

Και στήν **Χίον** ἀποστέλλω εἰς τόν φίλο Παντελούκα
 φορτωμένο ἕνα καράβι μέ λουλούδια και μιά φούσκα

Και εἰς τόν Δημητριάδη στά **Καλαβρούτα** φελούκα
 μέ αὐτήν νά ταξιδεύη ὡς τήν Πάτρα. καθώς τοῦτα

Κι' εἰς τόν υἱόν μου εὔχομαι τόν φίλιτάτον μου Γιάννη
 τήν τέχνη τοῦ πατέρα του, αὐτός νά μὴ τήν κἀνη
 κ' ἂν ἦτο μᾶλλον δυνατὸν τήν πέννα νά μὴ πιάνη
 γιὰτ' ἀσφαλῶς φτωχότερος ἐμοῦ θὲ ν' ἀποθάνη.
 Νά ζήση, ἡ μάνα του, τρανὸν κ' αὐτόν νά καμαρώση
 κ' ἄς μοῦ πετᾶνε κάποτε κ' ἐμένα κ' ἕνα γρόσι
 γιὰτ' ὅλοι ὡς τώρα μ' ἐπαινοῦν, χωρίς κανεὶς νά δώσει!

Τέλος στόν Γιάννην τόν κλεινὸν τόν Γιάννηδων τὸν πρώτον
 τὸν εὔσωμον, τετράπαχον, π' ἀνάβη σὺν μαρλότον
 ἦτοι Ἀρβανιτόπουλον σαρακοστόν και πέμπτον
 μέ τὸ πλατὺ πουκάμισον τὸ ἀνοιχτόν και σκέτον
 νά γίνη ὁ **Πανόγος** του τῆς Πάτρας τὸ καμάρι
 Ζωγράφος ἕνας ἐνδοξὸς θεσπ' τρανή νά πάρη
 κ' ἄς ἀργασθῆ τοῦ φίλου μου πατρὸς του τὸ τομάρι

**Εὐχαῖς μετὰ τοὺς Γιάννηδες
 σὲ δύο, τρεῖς Θεοθάνηδες**

Στόν Φάνη Στεφανόπουλον φίλον λαμπρόν τὰ μάλλα
 στέλλω εὐχάς εἰλικρινεῖς και τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα
 Κι' εἰς τόν Χρυσανθακόπουλον ἐν **Καλαβρούτοις** Φάνη
 τοῦ στέλλω πολυποικίλον, ὀλόχρουν γιορντάνι

Κι' ακολουθούν οι Φώτηδες
μετά τους Θεοφάνηδες
καθώς κι' αυτοί έπήγαν
απόκοντα στους Γιάννηδες

Στόν Παλαιολόγου Φώτην, δικηγόρον εκλεκτόν
έστειλα λουλούδια δώρα μετ' εϋχών μου διαλεκτών.
και του εϋχομαι του χρόνου με κυρίαν στο πλευρόν.
Στόν Γκολφίνον δικηγόρον εις την Γαδαλοϋ τον Φώτην
αποστέλλω γιοματάρι με Ζακυθιανόνε μπότη
Εις τον Φώτην Σαμαριτζήν του Σινε των 'Αθηνών
γρήγορα κι' εδω να κάμη εν τουρνε χεμερινόν.
Στόν Φώτην Μέγγον έστειλα γαζιαν μετά κλώνου
κι' από καρδιάς του εϋχομαι νάναι διπλός ταυ χρόνου.

"Ενα άνιγμα προς λύσειν
στοϋ Λευθέρη μας την δύσειν

Κόκκορας άνεβρακάτος
και σιδερομουστακάτος
με λοφία, ντελικάτος
με σπιρούνια
στα τακούνια
ώμορφο και κοισανάτος
χορτασμένος και σπαθάτος
πώγει πέννα και Κοντύλι
και παράδες στο μανδύλι
καταφθάνει απ' το Παρίσι
πρώτος κι' έτοιμος να βρῖση
Κεραυνόν κριτών χειρα;
πρώτος; σ' άλλα; αποπείρας;
κι' άμα φθάνη στις 'Αθήνας
πυροπολει κι' ήμᾶς, κι' εκείνας
άπειλών και τον Μεσσιαν
με πολλήν άνοησιαν
να τον λέση εκποδών
προχωρώντας βρουσηδόν.
Γαλλιόθεν στοιχηδόν

'Αναγνώστα τώρα κρῖνε;
Λύκος; 'Ανθρωπος; Τί είναι;

Στήλη άλληλογραφίας
διά λόγους ποικιλίας
με όλίγας άγγελίας

'Η Καμπάνα σε μετ' φίλη
ποϋ εϋχάς της έχεις στείλει

Εϋχαριστώ για τας εϋχάς,
πολύτιμός μου φίλη,
'Ελένη του Πυρπύλη,
κι' απ' τας ίδιās, ως βροχάς
μ' ειλικρινείας χείλη
στέλλ' ή Καμπάνα προς ήμᾶς
έν τη παρούση στήλη.

Την εϋτυχίαν εϋχομαι στον
Γλώργον τον Ηλιτύκην
και την Κατίνα δυο καρδιαίς,
ποϋ τώρα μετ' γινήκην

Καρδιαίς ποϋ μοιάζουν έσμιξαν σε δρόμο άνθοσπαρμένο
δυο κρῖνα στον άνθόκηπο με γιούλια πλουμισμένο
κι' από καρδιάς εϋχόμενος τον γάμο εϋτυχισμένο
και τα κουφέτ' από τους δυο και μπόλικα . . προσμένο.

'Ο Φάπας με τον Κλάπα συζητούνε
ώραδες μελωδίες πώς άκούνε
και σκέπτονται, ποϋ δεν μπορούν να ίδουνε!

Φ.—Καλά ποϋ σ' εϋρα εδω πα δα! Στάσου ν' άκούσης, βλάκα!
"Ακου μωρέ!

Κ.— Βρέ τι άκού, αγαπημένη Φάπα!
Μά τι θεσπέσια αυτή, ποϋ είναι μελωδία
σαν χίλια γιούλια ολόπλαβα ν' απλώνουν ευωδία!
Βρέ τ' είναι αυτό ποϋ μώσπασε τ' αυτί μου απ' τη γλυκάδα;
και μοϋρχεται στο άκουσμα, βρέ φίλε μου, σβελάδα;

Φ.—"Ακου λοιπόν!

Κ.— 'Αμ' δεν άκού και να με θά σπαρτάρω
Κί' ούτε μουμένο το κουνω εδω να σουλατσάρω
αν δεν μου πῆς τι γίνεται, κι' εξήγησ' αν δεν πάρω!

Φ.—Βρέ, Κλάπα, τα φωνόγραφα το κάνουνε κουτέ.

Κ.—Τι λες μωρε; Και ποια αυτά;

Φ.— **ΦΩΝΟΓΡΑΦΑ ΠΑΤΕ**

Αυτα είν' εξαιρετικά, με μάγκα εξαισία
π' οσα κι' αν δώσης ως λεπτά, τα πέρνεις ως αξία.

Κ.—Πάμε λοιπόν: ζουρλάθηκα! Κι' εγώ να πάρω ένα

Φ.—Πάμε! κι' εαν κρατείς ψηλά, πά' κι' ένα και για μένα!

Για κουστούμια σπόρ και φράκα
μία σύστεις του Φάπα.

Κόφτης ήάφτης, ικανότης ξακουστός τυγχάνει εμπράκτως
ένας μάστορας σπουδαίως ο Γιαννάκης Βενεράτος
στην οδόν Καραϊσκάκη εκατόν δέκα έννεα
ποϋ σε κάμνει φιγουρίνι με τα σχέδια τα νέα
με τιάς ποϋ της θαυμάζεις ως σπουδαίως λογικας
και προπάντων λαϊκάς.

Βιεννέζικα θαλικα ποτήρια πρώτης, πιάτα
στοϋ Δεσινιώτη — Τρακαδα θαβρης αν πας τρεχάτα.

Για κουστούμια, πανωφόρια, φράκα, σμέκιν και λοιπα
ο Λαίνης ξερει μόνον τα της μόδας μυστικά.

**ΣΥΓΓΝΩΜΗΣ ΑΙΤΗΜΑ ΘΕΡΜΟΝ
ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΣΤΕΛΛΩ ΣΟΒΑΡΟΝ**

Συγγνώμην όμοθυμαδόν παρ' όλων σας ζητούμεν
εάν άργα και το παρόν προς Σας κυκλοφορούμεν
μα εις το μέλλον τακτικώς κι' άνελλιπώς το φύλλον
θα τώχτε χρωματιστόν ώραιον και ποικίλλον.